

Asgari Ücret Yetmiyor, Asgari Müslümanlık Yeter mi?

Evine sadece bir asgari ücret giren insanlarımızın Allah (C.C.) yardımcıları olsun. Bu zamanda asgari ücret seviyesinde gelirlerle geçinmeye çalışanlar her ay kahramanlık yaparak yaşıyor. Zaten bu yüzden sadece babalar değil, anneler ve hatta çocuklar bile çalışarak aile bütçesine katkı vermeye uğraşıyor. Hiç bir şey olmazsa konu komşu yardımları, memleketten gelen takviyeler ve diğer sosyal kurumların desteği ile açıklar kapatılmaya, ihtiyaçlar giderilmeye çalışılıyor. Görüyoruz ki asgari ücret geçinmeye yetmiyor, peki asgari Müslümanlık kurtuluşumuza yeter mi? Bu konudaki düşüncelerimi ve ne demek istediğimi en başta kendi nefsimi muhatap alarak ifade etmeye çalışacağım. Dilerim okuyanlara da faydası dokunur.

Bizlere bahşedilen ömrün en keskin dilimlerini her gün doğup yeniden batan güneş belirliyor. Şüphesiz kıyamete kadar devam edecek bu döngüye hepimiz belirli bir süre için

şahitlik edebileceğiz. En son gördüğümüz gün batımından sonra yeni sabaha kimlerin kavuşacağına dair kesin bir teminatımız da yok. Bu güzel manzarayı belki de son kez görüyor olacağız. Üstat Necip Fazıl ne güzel söylemiş: *“Büyük randevu, bilsem nerede, saat kaçta? Tabutumun tahtası, bilsem hangi ağaçta?”* Saati bize meçhul ama geleceği kesin bu büyük randevu için hazır mıyız? Şükürler olsun ki İslam üzere olduğumuza iman ediyoruz ama Müslümanlığımız bizden kabul edilecek mi? Kıytırık dünya sınavlarını başarmak için girdiğimiz onca stres ve hazırlığın yarısı kadar olsun ahiret sınavı için endişeleniyor muyuz? Sınırlarını nefsimize göre belirlediğimiz asgari Müslümanlığımız ahiret sınavında kurtuluşa ve Rıza-i İlahi'ye erenlerden olmamızı sağlayacak mı acaba?

Asgari Müslümanlıktan kastım, İslam ile ilgili olarak yerine getirmediğimiz veya getiremediğimiz görev ve sorumluluklarımızdan arta kalan iyi amellerimiz ve kuru bir iman inancından beslenmeye çalışan kulluğumuzdur. İmanımızı güçlendiren temel unsur amellerimiz olduğu için, amelsiz imanımız doğal olarak zayıf ve güçsüz kalıyor. Herkesin kendine göre asgari Müslümanlık çizgisi hayat tarzına paralel şekilde oluşuyor. Bu çizginin meşrutiyetini ve yeterliliğini ancak Allah bilebilir. Kişileri sınıflamak veya yaftalamak haddimiz değil ama açık şekilde izah edilen Nass'lardan (temel İslam kaynaklarına dayanan net bilgiler) yola çıkarak genel değerlendirme veya özeleştirme yapabiliriz.

Dünyadaki hemen her işimiz bir sözleşmeye dayanıyor. Bazıları yazılı bazıları da sözlü akitlele kayıt altına alınıyor. Evlilik taraflar arasındaki bir akittir. Karşılıklı haklar ve sorumluluklar doğurur. Kadın ve erkeğin birbirlerinden faydalanmasına ve birlikte yaşamasına meşru bir zemin sağlar. Öğrencilik okul ile yapılan bir sözleşmedir. Eğitime katılım ve başarı azmi gerektirir. Karşılığında eğitim ve öğretim hizmeti alınır. Çalışma hayatı ve ticaret tamamen sözleşmelerle yürür. Belli bir zaman dilimindeki çalışmasına karşılık işçiye ücret ödenir. İşçiden beklenen en iyi performansını göstermesi, işverenden beklenen de iyi bir iş ortamı ve düzenli ödenen hakkaniyetli bir ücret sağlamasıdır. Taraflardan birisi sorumluluklarını ciddi ölçüde yerine getirmediğinde karşı tarafın sözleşmeden vaz geçme hakkı doğar. Evlilikler bozulur, eğitimler biter, işçiler çıkarılır veya iş yerini bırakır. Vatandaşlıkta toplum ve devlet ile yapılan bir sözleşmedir. Kurallara uyulmadığında sonu idama varan yaptırımlar gerektirir. Vergi ve benzeri maddi yükümlülükler doğurur. Buna karşılık sağladığı faydalar ve haklar nedeniyle gönüllü bir bağlılığa yol açar.

Bizleri yaratan Rabbimiz ile ilk sözleşmemizi Kalu Bela'da yapmıştık. "*Rabbin, ademoğullarından, onların bellerinden zürriyetlerini almış ve onları kendilerine şahit tutarak, 'Ben sizin Rabbiniz değil miyim?' diye sormuştu.. Onlar da 'Evet, buna şahidiz,' dediler. Kıyamet günü, 'Biz bundan habersizdik.' demeyesiniz.*" (el-A'râf, 7/172) Ruhlarımız söz vermişti. Sonra bu sözümüzü amellerimizle tasdik edebilmek üzere dünyadaki kulluğumuz için sınanmaya başladık. Bizi bizden daha iyi bilen ve seven Rabbimiz; kurtuluşa erenlerden olmamız için aramızdan elçiler yani peygamberler seçerek bizimle iletişim içinde oldu. Bazen sözlü bazen de yazılı emirler ve tavsiyelerde bulunarak bize her dönem farklı bir din adı altında kurtuluş sözleşmeleri sundu. En son gelen ve en güzel şekilde tekamül etmiş olan İslam dinimiz ve Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (S.A.S.) ile Rabbimiz ile olan iletişimimiz zirve yaptı. Çünkü gönderilen en son ve en güzel Kitap olan Kur'anı Kerim içinde geçmişteki dinler, olaylar, peygamberler ve ümmetler hakkında en kapsamlı açıklamalar, uyarılar ve geleceğe yönelik alınması gereken tedbirler yer aldı. Önceki ümmetlerden ve olaylardan ders almamız için sürekli tekrarlanan "*... artık akıllanmayacak mısınız? ... hiç düşünmüyor musunuz? aklınızı kullanmaz mısınız?*" mealinde ifadelerle biten veya akla vurgu yapan çok sayıda ayetlerle muhatap olduk. Kısacası, İslam dini Rabbimiz ile aramızda yapılan en son, en güzel, ve de öncekileri yürürlükten kaldırıp Kıyamete kadar geçerli olacak olan tek sözleşmedir.

Kelime-i Şehadet ile imzaladığımız İslam sözleşmesi bize bütün Müslümanlar ile kardeş olma şerefini kazandırıyor. "*Ey Allah'ın kulları! Kardeş olun.*" Şeklinde buyuran kutlu bir Önderimiz (S.A.S.) var. İslam'ın ve İslam'a imanın şartlarına uygun bir hayat yaşadığımızda Allah'ın razı olduğu kullar arasına girip Cennet ile ödüllendirilen, Peygamberlere ve iyi insanlara komşu edilip, Cenab-ı Hakkın Cemalini seyretmeye layık bulunanlardan olma imkanı bahşedilmiştir. İslam geldikten sonra halen İslam'a girmeyenlerin durumu malumdur ve bu yazının konusu değildir. Ama İslam içinde olduğunu ikrar edip kulluğunun gereğini layıkıyla yapmayanlar için önemli riskler ve tehlikeler mevcuttur. Kıyametten sonra ölüm dahi öldürüleceğinden sonsuz bir hayat söz konusudur. Dünyadaki tembelliğimiz veya nefsimize düşkünlüğümüz yüzünden sonsuza dek sürecek ahiret hayatını riske etmek kadar tehlikeli bir kumar olabilir mi? Sınırlarını kafamıza göre belirlediğimiz **asgari Müslümanlığımız** ahiret sınavından geçmemize yetecek puanı sağlayacak mı? Kendi nefsim adına bu korkuyu bazen şiddetle hissediyorum. Dizginleri nefsim kaptırıp boş işlerle zaman kaybederken,

ibadetlerden kısip başka şeylerle ilgilenirken unutmuş gibi olsam da etrafta hatırlatan şeyler çok oluyor. En başta ölüm gerçeği. Bediüzzaman Hazretleri ne güzel ifade etmiş: *“Nasihat istersen ölüm yeter. Evet, ölümü düşünen, hubb-u dünyadan kurtulur ve âhiretine ciddî çalışır.”* Hastalıklar, belalar, kazalar, felaketler ve diğer tüm olumsuz şeyler bir yönüyle kul olarak acizliğimizi, dünyanın geçici olduğunu, gerçek adaletin Mahşer Günü yerine getirileceğini bize bildiriyor. Çoğu kere zayıflığımız ile farkına vardığımız aciz kulluğumuz ile şefkat ve merhamet dilenerek sığındığımız Rabbimiz bize teselli, sükunet ve umut veriyor.

İslam’la ilgili sorumluluklarımız bütün hayatımızı kuşatacak şekilde tanımlanmıştır. Her konu kendi çapında önem atfeder. Bu yüzden yazıyı da uzatmamak adına sadece bir konuyu ele alıp bitirmek istiyorum. **İmandan sonra hesabını ilk vereceğimiz borcumuz namazdır.** Namazın önemi ve hikmetlerini ifade etmeye kelimeler, kitaplar yetmez. Kur’anı Kerim’deki emirler ve işaretlerin yanı sıra Sevgili Peygamberimizin atfettiği değer ve savaş cephesinde dahi terk etmemek için gösterdiği hassasiyet muazzam bir kıymete ve gerekliliğe karşılık gelir. Hemen her türlü ibadetin bir özeti niteliğindeki namaz ile günde 5 vakit manevi bakım ve temizliğe mazhar oluruz. Bozulan fabrika ayarlarına döner gibi, kulluğumuzun ve acziyetimizin tekrar farkına varır, yalancı dünya meşgalelerinden bir parça da olsa sıyrılırız. Amirlik, zenginlik, şöhretlik, gibi dünyevi makam ve unvanlar, secde çizgisinde, fakirler, köylüler, işçiler, memurlar gibi toplumun her kesimiyle birlikte sıfırlanır ve kul ile Allah arasında doğrudan bir irtibat sağlanır. Bu irtibatın gücü ve etkisi kulun kimliğinde ve görevinde değil samimiyetinde ve doğruluğunda gizlidir.

İslam’da tarif edilen asgari Müslümanlık İslam ve iman şartlarını kabul edip uygulamayı, kötülükten kaçınıp iyiliği emretmeyi gerektirir. Takva denilen durum ise daha hassas ve özenli davranmayı, en küçük bir mesele de bile İslam ölçüsünde hareket etmeyi azmettiren bir adanmışlığı ifade eder. Bu nedenle Allah katındaki asıl değerimizi takvamız belirler. Günde 5 vakit namaz kılmak takva demek değildir. Namaz zaten ödenmesi gereken bir borç gibi asli görevimizdir. Namazı hakkını vererek kılmak ve namaz aralarında dahi namazdaymış gibi özenli davranmak takvanın kendisidir. Rabbim takvamızı arttırsın. Müslüman olduğunu iddia edip, namazını düzenli olarak kılmayandan daha deli cesaretli olanı bilmiyorum! Ne büyük bir risktir namaz kılmamak! Namazdan mahrum kalmak ne büyük bir hastalıktır kalplerimiz için! Yarım yamalak, çoğu kere dünya işlerinden sıyrılmadan kıldığımız namazlar acaba kabul

edilir mi diye endişeyle beklerken; hiç namaz kılmayıp benim kalbim temiz, insanlara ve hayvanlara iyilik yapıyorum vb. bahanelerle kendini avutanları görünce hayretler içinde kalıyorum. Evet Allah'ın merhameti ve şefkati sınırsızdır. Kimi nasıl yargılayacağına sadece o karar verir. Ama Allah aynı zamanda en Adil olandır. Bizzat emrettiği ve önemle üzerinde durduğu, Resulünün (S.A.S.) en çok söylediği ibadeti yapmayan kişilere, yapanlardan farklı olarak neden hesabını sormasın? Kıldığımız namazların kabul edileceği bile şüpheli iken, kılmadığımız namazlardan kurtulacağımıza inanmak demek, yazılıda boş cevap kağıdı veren öğrencinin geçer not almayı beklemesi kadar saçma ve tehlikeli bir durumdur.

Diğer konuların önemi ve gerekliliğine hanel getirmeksizin, en azından 5 vakit namazı hakkıyla kılmayı kendi asgari Müslümanlık kalıbımıza koymamızın şart olduğunu en başta kendi nefsim ve Müslüman kardeşlerime şiddetle tavsiye ederim. Cümlemizin namaz ve diğer ibadetlerinin kabul olunması ortak duamızdır.